தேர்ந்தவர்கள், பார்வையினாலும் வேறு சில மருந்துகளினாலும் பிறருடைய மனத்தை மயக்கிவிடுகிறார்கள். மயங்கிய நிலையிலே இந்த மனம் என்ன மாறுதல் அடைகிறது என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து, 'conscious' என்ற உணர்வு நிலைக்கும், 'unconscious' என்ற மயக்க நிலைக்கும் இடையிலே உள்ள நிலைகளையும், இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆன்ம நிலைகளையும் ஆராய்ந்து, இவற்றின் உண்மைகளை நுட்பமாக எடுத்துக்கூறுகிறது நமது சித்தர் இலக்கியம்.

சைவ சித்தாந்தத்தில் 'காரியம்' என்ற சொல்லுக்கு ஒரு சிறப்பான பொருள் உண்டு. சித்தர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களிலே காரியம் என்ற சொல்லை இந்தச் சிறப்புப் பொருளிலே கையாளுவார்கள்.

சித்தர்களின் மரபிலே காரியாவத்தை என்பது உடம்பை எடுத்த ஆன்மாவின் நிலையாகும். அந்த நிலையானது காரிய கேவலம், காரிய சகலம், காரிய சுத்தம் என்று மூன்று வகைகளைக் கொண்டது.

காரிய கேவலம் என்பது மனமானது ஐம்புல நுகர்ச்சியை நீக்கி இளைப்பாறும் நிலை.

காரிய சகலம் என்பது ஐம்புல நுகர்ச்சியைத் துய்க்கும் நிலை.

காரிய சுத்தம் அல்லது காரிய சித்தி என்பது உடம்பை எடுத்த ஆன்மாவானது ஒடுக்கமும் தொழிலும் இன்றி, இறைவன் திருவடியை நினைத்துச் செல்லும் நிலையாகும்.

உடம்பு என்னும் பருப்பொருளையும், உள்ளம் என்னும் நுண் பொருளையும், உயிர் என்னும் அதிநுண்பொருளையும், மூன்றையும், அறிவியலோடு இணைந்த ஆன்மக்கண் கொண்டு நோக்கி ஆராய்ந்து, எல்லாக் காலத்துக்கும், எல்லா நாட்டுக்கும் எல்லா விஞ்ஞானிகளுக்கும் பொருந்துகிற முறையிலே ஆராய்ந்து, தெளிவோடு மாபெரும் உண்மைகளை நமது சித்தர் இலக்கியம் நமக்கு வழங்கியிருக்கிறது. நம்முடைய முன்னோர்களிடம் எத்தகைய விஞ்ஞான அறிவும், மெய்ஞ்ஞான அறிவும் இருந்தன என்பதற்கும், ரஷிய நாட்டில் நடைபெற்று வருகிற அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளுக்கு, வருங்காலத்தில்கூட மேலும் பயன்படுகிற பல கருத்துகளை நமது நாட்டு முனிவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கும், சித்தர் இலக்கியம் வியக்கத்தக்க வல்லமையோடு சான்று பகர்கிறது.

★

4. சித்தர் இலக்கியத்தின் உத்திமுறைகள்

இந்தப் பாரத நாட்டைப்பற்றிப் பாடுகின்ற தேசிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் மிக அழகான முறையிலே சித்தர்களின் தன்மையை எடுத்து இயம்புகிறார் என்பதை முன்னரே கண்டோம்.

பாரதியாருடைய அந்தப் பாடலிலே மிகவும் முக்கியமான சொற்கள் 'ஆகத்திலே தெய்வ பக்தி' என்பவையாகும்.

இந்த உடம்புக்குள்ளே தெய்வபக்தியை நிலைநாட்டி, இந்த உடம்பாகிய தெய்வக் கோவிலிலே அந்தத் தெய்வப் பக்தியைச் செலுத்துவதுதான், சித்தர்களுடைய ஞான யோகமுறையாகும். மற்ற எல்லா வழிபாடுகளிலிருந்தும் இந்த முறை மாறுபட்டது; வேறுபட்டது.

கோவிலிலே தெய்வ பக்திகொண்டு தொழுவது மக்களுடைய பக்திமுறை என்பது பொதுவான உண்மை. ஆனால், ஆகத்திலே தெய்வ பக்திகொண்டு இந்த யாக்கையை வழிபடுகின்ற முறை இருக்கிறதே அது சித்தர்களின் ஞானயோக முறையாகும்.

சித்தர்கள் யார் என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டோமானால் இந்த ஆகத்திலே தெய்வ பக்தி செய்கின்ற நுட்பமான முறையை உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

சித்தர்கள் என்பவர்கள் யோக சமாதியை உகந்தவர்கள் என்பது திருமூலருடைய திருவாக்கு. Suspended animation என்ற நிலையை ஆராயும்போது இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு விஞ்ஞானிகள் Self induced animation என்று, தானே தனது உடலை உணர்வற்ற நிலைக்குச் செலுத்துகின்ற உபாயத்தைப்பற்றியும் கூறியுள்ளார்கள். இந்த Self induced animation-என்கின்ற உணர்ச்சியற்ற, உயிர்ப்புகூட இல்லாத நிலைக்குத் தம்மைத் தாமே உள்ளாக்கிக் கொண்டு, அந்த நிலையிலே பரம்பொருளோடு கலந்து நின்று பேரின்பம் காணுகின்ற உத்தியைப் பயின்று தெரிந்தவர்களே சித்தர்கள்.

திருமூலருடைய கதை நமக்குத் தெரியும். அவருடைய திருமந்திர நூல் தோன்றியதே யோக சமாதியின் உள்ளிருந்துதான். அந்தத் தவயோகி ஓர் இடையனுடைய உடம்பைக் கொள்கலமாகக்கொண்டு, அந்த யாக்கைக்குள்ளே தனது உயிரைச் செலுத்தி, அரச மரத்தடியிலே அமர்ந்து ஆண்டாண்டுக் காலம் தவம் புரிந்தார். அந்த வரலாறே யோக சமாதியை உகந்த கதைதான்.

யோக சமாதியை உகக்கின்ற அந்த இன்பம் பெரும் பேரின்ப மாகும். அந்த இன்பத்தை உடலோடு துய்த்துத் துய்த்து ஆனந்தித்த

அந்தச் சித்தர் பெருமானாகிய திருமூலர், கண்ணை விழித்து உதடு களைத் திறந்ததுமே யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்கிறார்.

யோக சமாதியை உகந்த அந்த உகப்பிலே தோய்ந்து கண்ட தம்முடைய சொந்தப் பேரின்பத்தை, இந்த உலகம் மூழுவதும் பெறவேண்டும் என்ற பெரும் கருணையினால் உந்தப்பட்டார் திருமூலர். எனவே மூடிய கண்களைத் திறந்ததும் பாடிய நூலிலே தமது பேரின்ப அனுபவங்களையெல்லாம் கொட்டுகிறார்.

மனிதர்கள் மாந்தர் ஆவதும், வானவர் ஆவதும் இந்தப் பேரின்பப் பேரருளைப் பெறுவதன் மூலமாகத்தான் என்பதனை உணர்ந்த காரணத்தினாலே, சித்தர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை இலக்கியங்களாக நமக்கு வழங்கியுள்ளார்கள்.

புண்ணியன் எந்தை
புனிதன் இணையடி
நண்ணி விளக்கென
ஞானம் விளைந்தது
மண்ணவர் ஆவதும்
வானவர் ஆவதும்
அண்ணல் இறைவன்
அருள்பெற்ற போதே

இந்த அருளை நமக்கு வழங்குகிற இலக்கியமே சித்தர்களின் இலக்கியமாகும்.

இந்த அனுபவங்களை எடுத்துச் சொல்வதற்காகச் சித்தர்கள் பற்பல உத்திமுறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். அந்த உத்திமுறை களிலே உருவகம் வாயிலாகவும், குழூஉக் குறிச் சொற்கள் வாயிலாக வும் தங்கள் அனுபவங்களை அவர்கள் கூறுகிற உத்திமுறை சித்தர் இலக்கியத்திற்கென்றே அமைந்த ஒரு தனிப்பண்பாகும். இந்த முறை யிலே அவர்கள் ஒன்பது அடிப்படைத் தத்துவங்களை ஒன்பது வெவ் வேறு உத்திகளிலே கூறுவார்கள்.

முதலாவது, உயிரின் தன்மையையும், உடலின் தன்மையையும், பதி, பசு, பாச இயல்புகளையும் அனுபவ மொழிகள் மூலமும் உருவக உத்தி மூலமும் எடுத்துச் சொல்வார்கள்.

இரண்டாவது, வரைமுறைகளைச் சொல்லி அந்தக் கதைகளிலே உள்ள உருவகத் தத்துவங்களையும், பூட்டைத் திறப்பதுபோல் திறந்து காண்பிப்பார்கள். அப்படிக் காண்பிக்கும்போது பரம்பொருளின் பேராற்றல், அந்தப் பரம்பொருளோடு இந்த அண்டமும் பிண்டமும் இணைந்த முறைகள், முதலிய இயற்கை இயல்புகளை இறை உணர்வு களோடு கலந்து விளக்கம் செய்வார்கள்.

மூன்றாவது உத்தி என்னவென்றால், மனிதன் மனத்தால் உயர் வோன் என்பதை விளக்கி, மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள

அடிப்படையான வேறுபாடு, இந்த மனத்தின் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்வதன் மூலமே செயற்படுகிறது என்பதை இயம்பி, உள்ளத்துக் குள்ளே நாம் நிகழ்த்தவேண்டிய தவ ஒழுக்கங்களைப் பற்பல யோக முறைகளைச் சொல்லி விளக்குவார்கள். ஒழுக்கமாக இருக்கவேண்டு மென்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னால் ஒருவன் ஒழுக்க சீலனாக ஆகி விட முடியுமா? ஒழுக்கத்திற்கும் சிலத்திற்கும் தவ வாழ்க்கைக்கும் மனத்தைக் கொண்டு பயிற்சி செய்யவேண்டும். அந்தத் தவ ஒழுக்கங் களையெல்லாம் உத்தி முறையிலே சித்தர்கள் விளக்குவார்கள்.

சித்தர் இலக்கியங்களிலே நாம் காணுகின்ற நான்காவது உத்தி, மந்திரங்களைப் பற்றியது. மந்திரங்களுக்குரிய சொற்களும் ஒலிகளும் எத்தனையோ நூறு ஆண்டுகளாகப் பயின்று பயின்று சித்தர்கள் கண்டுபிடித்துள்ள இரகசியங்களாம். அந்த இரகசிய ஒலிகளையும் சொற்களையும் சித்தர் இலக்கியங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அதோடு அந்த மந்திரங்களை, யந்திரங்கள் அல்லது சக்கரங்களிலே எப்படி அடைக்கவேண்டும் என்ற முறைகளைக்கூறி, ஒலி மாறுபாடு களினால் மனித மனத்திற்கு எப்படி நன்மை தீமைகள் ஏற்படுகின்றன என்பதையும் சித்தர் இலக்கியம் விளக்கம் செய்கிறது. இந்தச் சொற் களின் மூலம் ஒலிகளை இயக்கித் தியான முறைகளினால் எப்படி மனித மனத்தை உயர்த்தலாமென்று கூறுகின்ற இந்த உத்தி முறையே சித்தர் இலக்கியத்தின் நான்காவது உபதேசப் பொருள்களாகும்.

சித்தர் இலக்கியங்களிலே நாம் காணுகின்ற ஐந்தாவது உத்தி இறைவனை வழிபடுவதற்குரிய நான்கு முறைகளைக் கூறுகிற அனுபவ உரையாகும்.

இந்த நான்கு முறைகளை வடமொழியிலே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்காகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்த நான்கைச் சித்தர்கள் தாசமார்க்கம் அல்லது தொண்டுமுறை என்றும், சத்புத்திர மார்க்கம் அல்லது மகவுப்பாச வழிபாட்டு முறை என்றும், சகமார்க்கம் அல்லது தோழமை யோகம் என்றும், சன்மார்க்கம் அல்லது உயர்தனிச் செவ்வழி என்றும் அழைக்கிறார்கள். அதாவது சரியை என்பது தொண்டுநெறி; கிரியை என்பது மகன் தந்தையை வழிபடுகிற முறை; யோகம் என்பது இறைவனை நண்பனாகக் கருதித் தோழமை யோகத்திலே ஈடுபடுகின்ற முறை; ஞானம் என்பது இந்த மூன்று முறைகளையும் கடந்த பேரின்பச் செவ்வழி யாகும். இந்த நான்கு முறைகளுக்கும் உள்ள வழிபாட்டு உத்திகளைச் சித்தர் இலக்கியம் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இதுவே சித்தர் இலக்கியத்தின் ஐந்தாவது செம்பொருளாகும்.

சித்தர் இலக்கியம் கூறுகிற ஆறாவது பகுதி ஆன்மநிலை என்ப தாகும். இந்தப் பகுதியிலே சித்தர்கள் ஒரு பெரிய இரகசியத்தை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஆன்மாக்களுடைய பரிபக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப இறைவனே ஆசிரியனாக வந்து தோன்றி, அவரவருக்குத் தக்க வகையிலே அருள் செய்கிறான் என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். இது சித்தர் இலக்கியத்தின் ஆறாவது செம்பொரு ளாகும்.

சித்தர் இலக்கியங்களின் ஏழாவது பகுதி மிகவும் நுட்பம் வாய்ந்த தாகும். இந்த மனித உடம்புக்குள்ளே physio psychic centres என்று இன்றைய விஞ்ஞானிகள் அழைக்கிற ஆறு முக்கியமான இடங்கள், ஆறு நிலைகளாக அமைந்துள்ளன என்பதை மிகமிக நுட்பமான முறையிலே சித்தர் இலக்கியம் நமக்கு விளக்குகிறது. இந்த ஆறு இடங்கள் உடம்பிலே எங்கெங்கே அமைந்திருக்கின்றன என்பதை விளக்கிக் கூறி, இந்த ஆறு இடங்களிலும் என்னென்ன செயல்களை நாம் செய்தால், நமக்கு இறைவனுடைய பேரின்பம் கிட்டுகிறது என்பதை, ஏழாவது பகுதியிலே சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. ஓர் இரும்புத் துண்டைக் காந்தத்திலே உராய உராய அந்த இரும்புத்துண்டு காந்தமாக மாறி விடுகிறது. இது விஞ்ஞான உண்மை. இதுபோலவே வெறும் இரும்புத் துண்டாக இருக்கின்ற இந்த உடம்பை ஆறு நிலைகளிலே உராய இந்த மனித உடம்பாகிய இரும்பு, காந்த சக்தியைப் பெற்று விடுகிறது என்பதே சித்தர் இலக்கியத்தின் ஏழாவது பகுதியிலே நாம் காணுகின்ற மாபெரும் ஞானமாகும்.

சித்தர் இலக்கியத்தில் எட்டாவது செம்பகுதி சித்தர்கள் எவ்வாறு பேரின்ப நிலையைப் பெற்று உயர்ந்தார்கள் என்ற ஆன்ம அனுபவத்தை ஞான மொழியிலே கூறுகிற அரிய பகுதியாகும். இந்தப் பகுதி தன்னுரை என்கின்ற soliloquy என்னும் வடிவில் அமைந்து, தானே தானும் தனிமையுமாக இருந்து பேரின்பம் பெற்றேன் என்று மக்களை நோக்கிப் பேசுகின்ற சித்தரின் குரலாகும்.

சித்தர் இலக்கியத்தின் ஒன்பதாவது பகுதி, மொழிகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், இரகசியங்களை உணர்ந்துகொள்வதற்கும் மிகவும் கடினமான ஒரு பகுதியாகும். ஏனென்றால் இந்தப் பகுதியிலேதான் சித்தர்கள் இறைவனுக்கு ஓர் உருவம் கூறி, அல்லது பல உருவங்கள் கூறி, இந்த உருவங்களெல்லாம் இந்த உடம்புக்குள்ளே என்னென்ன விளையாடல்களைப் புரிகின்றன என்பதைக் கற்பனைக் கதைகளிலே பேசுவார்கள். திருமூலர் தமது ஒன்பதாவது தந்திரத்திலே இந்த உத்தியைக் கையாளுகின்றார். பிரணவ சமாதி, தூல பஞ்சாக்கரம், சூக்கும பஞ்சாக்கரம் முதலியவற்றைக் கூறி ஆடல் வல்லானாகிய இறைவன் இந்த உடம்புக்குள்ளே ஐந்து வகையான திருக்கூத்துகளை நடத்துகிறான் என்று பேசுகிறார். திருக்கூத்து, சுந்தரக்கூத்து, பொற்பதிக்கூத்து, தில்லைக்கூத்து, அற்புதக்கூத்து என்ற ஐந்து கூத்துக்களைச் சொல்லி, 'நாதம்கொண்டு ஆடினான் ஞானானந்தக் கூத்தே என்று பேசுவார் திருமூலர். இந்தப் பகுதியிலே சூனிய சம்பாஷனை என்ற தலைப்பிலே மோன சமாதியின் தத்துவங்களைச் சொல்லிச் சித்தரின் யோக சமாதி உகந்த கதை முற்றுப் பெறுகிறது.

ஆகவே சித்தர் இலக்கியங்களில் காணுகின்ற ஒன்பதுவகையான கல்வியும் ஒன்பதுவகையான உத்திகளைக் கையாண்டு எல்லா மக்களும் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு வாழ்வதற்குரிய வாழும் முறைகளை எடுத்துச் சொல்லுவதாகும். இவற்றின் விரிவுகளைத் தனித் தனியான வகையிலே தொடர்ந்து வரும் விளக்கங்களில் ஆழ்ந்து காண்போம்.

★

5. ஞானிகள் எப்படி இருப்பார்கள்?

சித்தர்கள் சிலர் உள்ளார்கள்; சித்தர்கள் என்று பலர் உள்ளார்கள். அதாவது மெய் என்பது குறைவு; போலி மிகுதி. உலகநிலை இதுவே!

குதிரையைப்போல் 'போனிமட்டம்' என்ற ஓர் விலங்கு உண்டு. மயிலுக்குப் போட்டியாக வான்கோழி இருக்கிறது. அவ்வாறே மக்களைப் போலவே கயவர்களும் உள்ளார்கள். மக்களே போல்வர் கயவர் என்பது வள்ளுவம்!

போலிகள் நிறைந்த இந்த உலகத்திலே எல்லாத் துறைகளிலும் போலி இருப்பது போலவே, ஞான உலகிலும் போலி ஞானிகள் காணப் படுவது இயல்பேயாகும். மெய்யைப் பொய்யினின்று வேறு பிரித்துக் காண்பது கடினமே. என்றாலும் அதுதானே சித்தர் ஞானம் என்பதன் தத்துவமே. பொய்யைப் பொய்யென்று காண்பதும், மெய்யை மெய்யாகக் கொள்வதுந்தான் சித்தர் இலக்கியம் எடுத்துக்கூறுகிற பேரறிவு.

உண்மையில் அறிவுக்கு இலக்கணம் கூறுகிற திருவள்ளுவரும் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு என்றே உறுதியோடு பேசுகிறார் அல்லவா?

இந்நிலையில் சித்தர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்ற கேள்வி நமக்கு இயல்பாக எழுகிறது.

மெய்யான ஞானியின் பண்புகளைப் பல சித்தர் பாடல்கள் நமக்கு ஓவியம் வரைந்து காட்டுகின்றன. திருமூலரும் பல இடங்களில் இது குறித்துப் பேசுகிறார்.

'கைவல்லிய நவநீதம்' என்ற நூலிலே தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள் 'சீவன் முத்தர்' களாகிய ஞானிகளைப் பற்றி அரிய பாடல்கள் சிலவற்றை அருளியிருக்கிறார். 'தத்துவ விளக்கப் படலம்' என்ற தொடக்கப் பகுதியிலே இந்தப் பாடல்களைக் காண்கிறோம்.

இந்தப் பாடல்களுக்குப் பிறையாறு அருணாசல சுவாமிகள் எழுதியுள்ள உரையும் சிறப்பானதாகும்.

ஞானிகளாகிய சீவன் முத்தர்களை நான்கு பிரிவாகக் கூறுவார் கள். வானளாவிய உயர்வுகொண்டவர்களே இந்த நால்வகை ஞானி களும். இவர்களைப் பிரமவித்து, பிரம வரன், பிரம வரியான், பிரம வரிட்டன் என நான்கு பெயர்களில் அழைப்பதுண்டு.

பிரமவித்து எப்படி இருப்பார் என்பதைக் கூறுகிற பாடல் :

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த்
தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமாய் இருந்த தங்கள்
வருணமாச் சிரமம் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும்
பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த
நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர்

தீரமுள்ள பிரம வித்துக்களாகத் தெளிவுபெற்ற ஞானிகள், தாங்கள் அந்த நிலையை அடைவதற்கு முன்பு எந்த வருணாசிரம தருமத்தினைக் கடைப்பிடித்தார்களோ அதை, உலக நலத்துக்காகவே தொடர்ந்து செய்வார்கள்; உறுதி தளராதவர்களாக நிற்பார்கள். அதோடு,

காமமா திகள்வந் தாலும்
கணத்திற்போம் மனத்திற் றங்கா
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போல்
சகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்
பாமரர் எனக்காண் பிப்பார்
பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரும் ஆவார் உள்ளத்து
உவகையாம் சீவன் முத்தர்

முன்வினைப் பயனால் சில இச்சைகள் எழலாம். அவை கணத்திலே போய்விடும். மனத்திலே தங்கமாட்டா என்பது முக்கியம்.

இதற்கு மேலும் சொல்லுகிறார் :

பேதகன் மத்தால் வந்த
பிராரத்தம் நானா வாகும்
ஆதலால் விவகா ரங்கள்
அவரவர்க் கான ஆகும்
மாதவம் செயினும் செய்வர்
வாணிபம் செயினும் செய்வர்
பூதலம் புரப்பர் ஐயம்
புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர்

அறிவின்மையான சஞ்சித கன்மத்தால் உண்டான பிராரத்த கன்மம் பலவிதம் என்பதை உணர்ந்தவர்கள் அவர்கள். ஆகவே, அவரவருக்குத் தொழில்கள் விதிக்கப்பட்டன என்று தேர்ந்து, எந்தத் தொழிலானாலும் அதைச் செய்வார்களாம் சீவன் முத்தர்கள்! தவம் செய்பவராக இருக்கலாம்; ஆண்டியாகவும் இருக்கலாம்; சீவன் முத்தர் சீவன் முத்தரே!

பிரம வித்துக்களின் நிலையை மேலும் எடுத்துச் சொல்கிறது அடுத்த பாடல் :

சென்றது கருதார் நாளைச்
சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில்
நிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும்
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும்
புதுமையாய் ஒன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி
நடுவான சீவன் முத்தர்

இறந்த காலத்தைக் கருத்திலே வையார். வருங்காலத்தை எண்ணார். நிகழ்காலத்தையே புசிப்பார்கள்; அதாவது துய்ப்பார் கள். துய்ப்பார்கள் என்றால் பிராரத்த வினை என்று தெளிந்து அனுபவித்துத் தீர்ப்பார்கள். வெயிலானது நிலவாக மாறி வானி லிருந்து விழுதாக இறங்கினாலும், மாண்டவன் மீண்டாலும், இவற்றை அதிசயமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கமாட்டார்கள். நல்லது கெட்டது சொல்லமாட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் சாட்சி யாகக்கண்டு நடுவில் நிற்பார்கள் சீவன்முத்தர்களிலே பிரமவித்துக்கள்!

இனி, மற்ற மூவர்களின் இயல்புகளைக் கூறுகிறது கைவல்லியம்:

பின்னைமூ வரில்இ ரண்டு
பேர்களும் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக
சஞ்சார நிமித்தம் தானாய்
உண்ணுவோன் வரன்வேற் றோரால்
உண்பவன் வரியான் ஆகும்
அன்னியர் தம்மால் தன்னால்
அறியாதோன் வரிட்டன் ஆமே

மற்ற மூன்று விதமான சீவன் முத்தர்களில் பிரமவரனும், பிரம வரியானும் சமாதி ஞானத்தில் திளைப்பவர்கள். உடலைத் தாங்கு வதற்காகத் தானே உணவு நாடி உண்பன் பிரமவரன். அவ்வாறில்லா மல், சீடர் முதலிய பிறரால் உணவுதர உண்பவன் பிரமவரியனாம். தன்னாலோ பிறராலோ உணவு உண்பது என்பதையே அறியாதவன் பிரம வரிட்டன். புரிந்துகொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், பிரம வரிட்டன் சமாதியில் மேலும் தீவிரமாகத் தோய்ந்தவன் என்பதே!

மேலும் பாடுகிறார் :

அரிதாகும் இவர்கள் இவ்வாறு
அநேகர்ஆ னாலும் முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட
சமாதிக்குப் பலன்ஏ தென்றால்
பெரிதான திட்ட துக்கம்
பிரமவித் தனுப விப்பான்
வரியானும் வரனும் மற்றை
வரிட்டனும் சுகமாய் வாழ்வார்

இத்தகைய மேன்மை நிறைந்த சித்தர்கள் வகையிலும் தொகையிலும் விரிந்திருப்பினும், இவர்கள் பெறுகிற முத்தி நிலையாகிய வீடுபேறு ஒரே தன்மையதாகும். இவர்கள் புரிகிற ஞானச் செயல்களின் விளைவாக, பிரம வரியானும் பிரமவரனும் பிரமவரிட்டனும் பேரின்பப் பெருநிலையிலே வாழ்கிறார்கள். பிரம வித்தானவன் யோக சமாதியில் நில்லாத காரணத்தால், ஊழ்வினைத் துன்பங்களை அனுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டும்.

இந்த ஞானிகளுக்கு வினைப்பயன்கள் எப்படித் தீர்கின்றன என்பதையும் பற்பல நூல்கள் எடுத்துச் சொல்கின்றன.

வினைப்பயன் என்பது மூவகைப்படும். அவை சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்று பெயர் பெறுவன.

சஞ்சிதம் என்பது முற்பிறவிகளில் செய்த வினைகளில் இன்னும் பயனனுபவிக்காமல் எஞ்சி நிற்கிற கருமச் சுமை.

பிராரத்தம் என்பது, இந்தப் பிறவிக்கு என்று பங்கீடு செய்யப்பட்ட வினை.

ஆகாமியம் என்பது, இந்தப் பிறவியில் செய்து, அடுத்த பிறவிக்கு என்று சேர்கிற வினை.

இந்த மூன்றும் ஞானிகளுக்கு எப்படி நீங்குகின்றன என்பதைச் சித்தர் இலக்கியம் வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது.

ஞானக் கனலானது சஞ்சிதம் முழுவதையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுகிறது.

ஆகாமிய வினை ஞானியை ஒட்டுவதில்லை. அவனைத் தொடுவதே இல்லை. ஏனென்றால் அவன் தாமரையிலைத் தண்ணீர் போன்று எதிலும் தோயாதவன்.

பிராரத்த வினையானது மூன்று வகையில் நசித்துப்போகிறது என்று ஞான நூல்கள் கூறுகின்றன. முதலாவது வகை மூடர்களின் வாயிலாக ஒரு பங்கு தீர்கிறது. எப்படியென்றால் மூடர்கள் ஞானியைச் சந்திக்கும்பொழுது பிராரத்த வினையின் ஒரு பங்கு அவர்களிடம் போகிறது. அறிவாளிகள் ஞானியை வணங்கும்போது அவர்களுடைய அறம் ஞானியைச் சார்கிறது. மற்றும் உடலில் அனுபவித்தும் வினை தீர்கிறது.

திருமூலர் வேறொரு விதமாக ஞானிகளின் வினைதீரும் முறையைப் பாடுகிறார்.

தன்னை அறிந்திடும் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே

என்பது திருமந்திரம்.

வினைப்பயன்தான் இங்ஙனம் தீர்கிறதே தவிர, சிவான்மாவைப் பிணைத்துள்ள மும்மலங்களாகிய ஆணவமும், கன்மமும், மாயையும் குருவினுடைய தொடுகையாகிய பரிசம் பட்டவுடனேயே நசித்துப் போய்விடுகின்றன என்பதை இங்கே நாம் நினைவில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும். பரிசனவேதி என்ற மூலிகையானது தொட்டதையெல் லாம் தங்கமாக்கிவிடும். அவ்வாறுதான் குருநாதனுடைய திருவடியை நாம் தொடுவதும், அவனுடைய கை நமது தலையைத் தொட்டு ஆசிவழங்குவதுமாகும். இதைப் பாடுகிறது திருமந்திரம் :

பரிசன வேதி பரிசித்த தெல்லாம்
வரிசை தருபொன் வகையாகு மாபோல்
குருபரி சித்த குவலய மெல்லாம்
திரிமலம் தீர்ந்து சிவகதி யாமே

6. சித்தர்களின் சமயம் எது?

சித்தர்களின் கவிச்செல்வங்களாகிய அரிய பாடல்களைக் கேட்டு அனுபவிக்கிற ரசிகர்கள் பலர்! இவர்களுடைய உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வி, நியாயமான கேள்வி எழுகிறது. இந்த மகான்களாகிய சித்தர்கள் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? இவர்கள் இந்துக்களா, பௌத்தர்களா, சைனர்களா, இசுலாமியர்களா, கிறித்தவர்களா என்று பற்பல கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன.

இந்த கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லும் முன்பு இன்னொரு கேள்வியை நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

சித்தர்கள் என்ற அதிமானுடர்கள் யார்? இவர்களின் கொள்கை என்ன?

சித்தர்களுக்கெல்லாம் சித்தராகிய திருமூலர் இந்தக் கேள்விக்கு ஓர் இலக்கண விடை கூறியுள்ளதை முன்னரே பார்த்துள்ளோம்.

யோக சமாதியின் உள்ளே அகலிடம்
யோக சமாதியின் உள்ளே உளஒளி
யோக சமாதியின் உள்ளே உளசக்தி
யோக சமாதி உகந்தவர் சித்தரே!

யோக சமாதி என்ற நிலைக்குள்ளே அகலிடம், ஆன்ம ஒளி, ஆன்ம சக்தி எல்லாம் உள. இந்த யோக சமாதியை உகந்து கூடுகிறவர்கள் யாரோ அவர்களே சித்தர்கள் என்கிறார் திருமூலர். இதன் விரிவு 'அகலிடத்து உள்ளொளி' என்ற தலைப்பில் மேலும் ஆராயப்படுகிறது.

யோக சமாதி கைவரப்பெற்ற மகான்களே சித்தர்கள் என்பது சரியே. ஆனால் நம் கேள்வி இதைப்பற்றி மட்டுமில்லை. இந்த மகான்கள் வழிபடுவது சிவனையா, திருமாலையா, புத்தரையா, அருகக் கடவுளையா அல்லது அல்லாவையா அல்லது வேறு சமயக் கடவுளர்களையா?

யோக சமாதியைக் கூடுகிற சித்த புருஷர்களை எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொன்னாலும் பொருத்தமே ஆகும். அவர்கள் இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், சைனர்கள், இசுலாமியர்கள், கிறித்தவர்கள். உலகிலுள்ள வெவ்வேறு பெயரில் வழங்குகிற எல்லாச் சமயங்களுக்கும் உரியவர்கள் அவர்கள் என்று சொல்லிவிடலாம். அதோடு இந்த எல்லாச் சமயங்களையும் தாண்டி நிற்பவர்கள் ஆவார்கள் அவர்கள்.

சித்தர்கள் கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவர்களும் இல்லை. இந்த அண்ட பிண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் இயக்குகிற ஒரு சக்தியில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் மட்டுமில்லை; அந்த அரிய பெரிய சக்தியைத் தங்கள் அறிவுக்கண்ணால் கண்டு, உணர்வு என்னும் அனுபவத்திலே அதனோடு விளையாடித் திளைத்தவர்கள். அதனால் சமயத்துக்கு உள்ளும், சமயத்துக்கு அப்பாலும் அவர்களைக் காண்கிறோம்.

சித்தர்கள் கல்லை வணங்குவார்களோ என்று கேட்கலாம். வணங்குவார்கள், வணங்காமலும் இருப்பார்கள். உருவத்தை ஆராதிப்பார்கள். அருவத்தில் நின்று உருவத்தைக் கடந்தும் பேசுவார்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் காண்கிற எல்லையற்ற பரம்பொருள் அங்கு இங்கு என்று சொல்லமுடியாதபடி எங்குமாய் அவர்களுடைய கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

நட்ட கல்லும் பேசுமோ
நாதன் உள் இருக்கையில்

என்று கேட்பார்கள். "நட்ட கல்லைத் தெய்வம் என்று நாலு புட்பம் சாத்தி" வணங்குவதை, அந்தப் புறச்சடங்கினை, அவர்கள் சில சமயங்களில் தூக்கி எறிந்து பேசலாம். ஆனால் நாதனையே அடியோடு தூக்கி எறிகிறவர்களில்லை அவர்கள்! நாதன் உள்ளே இருந்தால் நட்ட கல்லும் நாலு பூவும் வேண்டாம் என்பதே அவர்கள் கொள்கை. அவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை நாதன் அவர்களுக்கு உள்ளே வந்து உட்கார்ந்துவிட்டான். அதனால் இந்தச் சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் தாண்டி நின்று உறவாடுகிற, உரையாடுகிற, பரிபக்குவம் அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அந்த வார்த்தையை மற்றவர்களும், நாதனை உள்ளே இருத்திக்கொள்ளத் தெரியாதவர்களும் மேற்கோள் சொன்னால் ஒவ்வுமா அது?

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்

இது திருமூலர் பாடல். அதாவது ஒருவனே இறைவன் என்பதைக் கண்டுகொண்டவரின் பேச்சு அது. அவர் மனிதகுலம் அனைத்தும் ஒன்றே என்பதை, மெய்யாகவே கண்டு உணர்ந்தவர். வெறும் பாட்டுக்காகச் சொல்லவில்லை அப்படி. ஒருவனாகிய தேவன் உண்டு என்பதில் அவருக்குச் சந்தேகம் கிடையாது. அந்தத் தேவனை எப்படி அணுகுவது என்பதிலேதான் நம்மாழ்வார் சொன்னதுபோல்,

அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை

என்று தெய்வத்தை அணுகும் வழிகளில் விரிவுகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் இந்த விரிவுகள் வளர்ந்து, அவைகளிலே பிரிவுகள் உண்டாகிச் சமயச் சண்டைகளும், மனக் காழ்ப்புகளும், வாதப் பிரதிவாதங்களுமாகச் சிக்கலுறும்போதே, சித்தர்கள் மனித குலத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள்.

ஆம்; இலட்சியத்தை விட்டுவிட்டுச் சாதனங்களுக்குள்ளே யுத்தம் நடக்கிறதே என்று சித்தர்களின் உள்ளம் சிரித்துக்கொண்டே

வேதனைப்படுகிறது. அப்போது அவர்களுடைய குரலிலே ஒருமைப்பாடு என்ற ஆன்ம உபதேசம் ஒலிக்கிறது.

சமயப் பிணக்குகள், சாதிச் சண்டைகள், உருவ பேதங்கள், உயர்வுதாழ்வுப் போராட்டங்கள் ஆகிய அத்தனை வேறுபாடுகளையும் கடந்து, இத்தனை வேற்றுமைகளுக்குள்ளும் ஒற்றுமையைக் கண்டு நமக்கும் அதைக் காண்பிக்கிற மதமே சித்தர்களின் மதமாகும். சர்வ சமய சமரசம் என்னும் ஒருமை நிலையும், எல்லாம் ஒன்றே பேதமில்லை என்கிற நோக்கும், ஒன்றாகக் காணும் அந்தக் காட்சியும் அடையப்பெற்று, பரம்பொருளோடு சித்தர்கள் எப்போதும் ஒன்றி நிற்பதால், சாதாரண மக்களின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட பல வல்லமைகளும், ஞானிகளிடம் நிறைந்து நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்.

திருமூலருடைய சித்தர் மரபிலே வந்தவர் மௌனகுரு. அந்த மௌனகுருவின் மாணவர் தாயுமானவர். இவர் சித்தர் கணத்துக்கே வணக்கம் கூறிச் சித்தர்களின் இயல்புகளைப் போற்றித் துதித்துச் சில அரிய பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். அந்தப் பாடல்களிலே சித்தர்களின் சமயநோக்கு எத்தனை சமரசமானது என்பதையும், அந்த மகான்களுடைய அறிவாற்றலும் ஆன்ம வல்லமைகளும் எத்தகையன என்பதையும் விளக்கமாகப் பாடுகிறார்.

"எத்தனையோ பல சித்திகளைச் செய்து, அண்டங்களே நிலை குலைந்தாலும் நீங்கள் சலனமில்லாமல் நிலையாக நிற்கக்கூடிய வல்லமை படைத்தவர்கள்; உங்களுடைய ஆற்றல்கள் சாமானியமில்லை. வேதாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் என்றும், இன்னும் வெவ்வேறு பெயர்களிலும் வேறு பிரித்துச் சொல்கிற அத்தனை பேதங்களையும் கடந்து, எல்லா மாறுதல்களுக்கும் அடிப்படையான பொருள் ஒன்றே என்பதைக் கண்டு, சர்வ சமய சமரச நன்னிலையிலே ஒரு மாபெரும் சமநோக்கிலே நிற்கக்கூடிய சித்தர் கணமே" என்று வியந்து துதித்துப் பணிவோடும், ஆழ்ந்த பக்தியோடும், சித்தர்களின் தொகுதி முழுமைக்கும் அஞ்சலி செலுத்துகிறார் தாயுமானவர்.

சித்தர்களுக்குப் பல புலவர்களும், பண்டிதர்களும், எத்தனையோ முறையில் வணக்கம் சொல்லிப் பாடியிருந்தபோதிலும், சித்தர் மரபிலே ஒருவராக விளங்கும் தாயுமானவருடைய இந்தப் பாடலிலே வியப்போடு உறவும், பணிவோடு சொந்தமும் விரவி நிற்கின்றன. அதுவே இந்தத் தாயுமானவர் பாடலின் தனிச் சிறப்பாகும். அந்தப் பாடல் வருமாறு :

பாரோடு நன்னீராதி ஒன்றோடொன் றாகவே
பற்றிலயம் ஆம்போதினில்
பரவெளியில் மருவுவீர் கற்பாந்த வெள்ளம்
பரந்திடின் அதற்குமீதே
நீரிலுறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை
நிற்பீர்; விகற்பமாகி
நெடியமுகில் ஏழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ
நிலவுமதி மண்டலமதே

ஊரென விளங்குவீர்; பிரமாதி முடிவில்விடை
ஊர்தி அருளால் உலவுவீர்;
உலகங்கள் கீழ்மேல தாகிப் பெருங்காற்று
உலாவின் நல்தாரணையினால்
மேருவென அசையாமல் நிற்கவல்லீர்; உமது
மேதக்க சித்தி எளிதோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே!

இப்படி எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஒருமைப்பாட்டிலே நிற்கும் இந்த மகான்கள், சீர்திருத்தவாதிகளைப் போலவே பேசினாலும், இவர்களுக்கு என்று சில தனி ஆன்ம இயல்புகள் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். கொள்கையிலும், பழக்கத்திலும், முறையிலும், வாழ்க்கையிலும் கட்டுப்பாடுகளை எல்லாம் கடந்துள்ள இந்த மகான்களின் புரட்சிப் பண்புகளை ஆராய ஆராய வியப்பும் ஈடுபாடும் ஒருங்கே விளைகின்றன.

சித்தாந்தம், வேதாந்தம், துவைதம், அத்துவைதம் என்றும், விசிஷ்டாத்வைதம் என்றும் பல பெயர்கள் இட்டுப் பல நிலைகளிலே நின்று தர்க்கம் செய்கிறது சமய உலகம். இந்தத் தத்துவச் சர்ச்சைகளுக்குள் அடிப்படையாக விளங்குகிற ஒரு பெரிய ஒற்றுமையை நுட்பமாகக் கண்டு, சமரச நன்னிலையாகிய பேரானந்த ஒருமைப்பாட்டிலே, ஒரு பெரிய தெய்விக ஐக்கியத்தை நிலைநாட்டுகிற அரும்பெரும் பண்பைச் சித்தர்களின் குரலிலே கேட்கிறோம்.

சித்தர்கள் சொல்கிற பூஜைகள் எல்லாம் ஆன்ம பூஜைகள். தெய்வத நிலைகளை உருவங்களிலே துதிக்கிற சித்தர் பாடல்கள் பல உண்டு என்றாலும், அவையெல்லாம் சாதாரண மக்களுக்காக சகஜ நிலையிலே நின்று பாடுகிற அஞ்சலிகளே. மற்றப்படி அவர்களுடைய தனிப்பட்ட வழிபாடு என்பது, சில நுட்பமான இரகசியங்களை உள்ளடக்கிய ஆன்மச் செயல்களே. இந்த அடிப்படையை நாம் நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதன் விரிவு மந்திர வழிபாடு, மூலக்கனல், எழுத்தும் நிலையும் முதலிய தலைப்புகளில் மேலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

எல்லாமாகி, எங்குமாகி நீக்கமற நிறைந்த பரம்பொருள், பேரும் உருவமும் இல்லாததாய், இந்தப் பேரண்டத்தில் உள்ளவாறு சிற்றண்டமாகிய இந்தப் பிண்ட சரீரத்துக்குள்ளும் கலந்து நிற்கிறது. இந்தப் பேருண்மையை ஆராய்ந்து கண்டு துய்த்தவர்களே சித்தர்கள். உலகம் முழுவதும் தானாகவும், தனக்குள் உலகமாகவும் இருக்கும் இந்த ஆன்ம ஒருமைப்பாடு என்னும் பெரிய ஐக்கியத்தினால் அவர்களுடைய உள்ளம், உலகளவு விரியக்கூடிய அணு ஆற்றலிலே இயங்குகிறது.

உலகைப்போல் பெரியவர்கள்; அணுவைப்போல் நுண்ணியவர்கள். எது பொருள், எது சக்தி என்ற வேறுபாடுகூட இல்லாத ஒரு நிலை அவர்களின் நிலை. சுருங்கவும் விரியவும் வல்ல ஆன்ம சக்தியானது உள்ளத்தை மட்டு மல்லாமல் உடம்பையுமே இயக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய ஆற்றலாக அவர்களிடம் இயங்குவதால், சாதாரண மனிதர்களினால்

செய்ய முடியாத பல செயல்களை அவர்கள் எளிதிலே செய்கிறார்கள். இந்த உலகில் சில பித்தலாட்டக்காரர்கள் இருக்கலாம். ஏமாற்றுகிற இந்தப் போலிகளைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை. உண்மையாகவே செயற்கரிய செய்யும் பெரியோர்களையே குறிப்பிடுகிறேன். இவர் களைத்தான் சித்தர்கணம் என்று மெய்யுருகி வணங்குகிறார் தாயுமானவர்.

சித்தர்களின் கோயில் இந்த உடம்பாகிய ஆன்ம ஆலயம். இதில் பல வழிபாடுகள் செய்து, இந்த உடம்பாகிய சாதனத்தை ஒளிமய மாக்கி விடுகிறார்கள் சித்தர்கள். இதனால் இந்த உடம்பு அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய வல்லமை வாய்ந்த கருவியாகிவிடுகிறது.

'space' என்கிற எல்லையையும், 'time' என்கிற காலக்கணக்கை யும், 'event' என்கிற நிகழ்ச்சி வரம்பையும் தாண்டி, எப்போதும் எங்குமாய்த் திரிந்தும் மறைந்தும் தோன்றியும், நிலைத்து நிற்கக்கூடிய ஒரு சக்தியை அவர்கள் சித்தி செய்துகொள்கிறார்கள். எட்டு சித்திகள் முதலிய பகுதிகளில் இதன் விரிவைக் காணலாம். இப்படிப் பட்டவர்கள் ஆயிரத்தில், இலட்சத்தில் ஒருவராக எங்கோ கண்ணுக்குத் தெரியாமலும், கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையிலும், எப்படி எப்படியோ உலவுகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் இந்த உடம்புக்குத் தாங்கள் என்ன வழிபாடு செய்தார்கள் என்பதை இலக்கியமாகவும் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். குரு சீட மரபிலேயும் இந்த இரகசியங்களை வழங்கி வந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வழிபாட்டு முறையிலே சேர்ந்ததுதான், கருவூராரின் பூஜாவிதி என்பது.

உடம்பாகிற வீட்டைப் பாடுகிறார் கருவூரார். பராசக்தியும் பராபரமும் ஒன்றாக வசிக்கிற வீடாகும் இந்த உடம்பு என்கிறார். நாதம் ஒலிக்கிற ஞானமணி இல்லம் என்று இந்த உடம்பை அழைக் கிறார். இந்த உடம்பாகிய வீடுதான் சித்தர்கள் எல்லாம் தேடுகிற வீடு என்றே பாடுகிறார் :

சூட்சம் இவள் வாசமது
நிலைத்த வீடு
சொல்லுதற்கோ எங்குமாய்
நிறைந்த வீடு
தேசமதில் போய்விளங்கும்
இந்த வீடு
சித்தாந்த சித்தரவர்
தேடும் வீடு
ஓசைமணிப் பூரமதில்
உதிக்கும் வீடு
ஓகோகோ அதிசயங்கள்
உள்ள வீடு
ஆசுகவி மதுரமது
பொழியும் வீடு
அவள் அருளும் கூடிவிளை
யாடும் வீடே!